

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1934

ΑΡΙΘ. 11

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

«*Οδηγία πρὸς καταρτισμὸν δικαστικοῦ φακέλλου.*»

Ἀριθ. } Πρωτ. 620 (Ἀριθ. 9) Ἀθήνησι τῆ 6 Μαρτ. 1934
} Διεκπ. 602

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς νομίμου συγκροτήσεως παντὸς δικαστικοῦ φακέλλου ἐπὶ κατηγορίας τινὸς κατὰ Κληρικοῦ ἢ Μοναχοῦ, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρέχει ὑμῖν τὰς κατωτέρω ὁδηγίας, ἢ πλήρης τήρησις τῶν ὁποίων θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀκριβῆ καὶ νόμιμον ἀπονομὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης καὶ θὰ προλάβῃ ματαίους κόπους καὶ ἀπώλειαν χρόνου διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐλλειπῶν φακέλλων εἰς τὰ Ἐπισκοπικὰ Δικαστήρια.

Πρωτίστως ἀπαιτεῖται ἵνα, πρὸ πάσης ἀισαδήποτε ἐνεργείας πρὸς καταρτισμὸν δικαστικοῦ φακέλλου, καθορισθῇ σαφῶς ἡ ἀπαγγελλομένη κατηγορία, προσημοζομένη πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνας, τοὺς προβλέποντας περὶ τοῦ παραπτώματος, ὥστε ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτοῦ νὰ εἶναι σύμφωνα πρὸς τε τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τοῦ Κανόνα.

Διὰ τὸν καταρτισμὸν δὲ τοῦ φακέλλου, δεόν νὰ λαμβάνωνται πρὸ ὀφθαλμῶν νὰ κάτωθι:

1) Ἐπειδὴ πᾶσα κατηγορία κατὰ Κληρικοῦ ἢ Μοναχοῦ εἶναι ἡ αὐτεπάγγελτος ἢ κατ' ἐγκλησιν, δέον διὰ μὲν τὴν αὐτεπάγγελτον νὰ δοθῇ ἐγγράφως διαταγὴ τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως πρὸς τινὰ τῶν Κληρικῶν πρὸς ἐνέργειαν ἀνακρίσεως, ὀριζομένης σαφῶς τῆς ἀπαγγεληθεσμένης ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ κατηγορίας, διὰ δὲ τὴν κατ' ἐγκλησιν ἀπαιτεῖται μήνυσις παρὰ μηνυτοῦ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 101 τοῦ Νόμου 5383, περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων (πρβλ. καὶ ἄρθρ. 100).

2) Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐγγράφου τῆς αὐτεπαγγέλου κατηγορίας ἢ τῆς μηνύσεως, ὁ ὀριζόμενος ἀνακριτῆς, προσλαμβάνων καὶ γραμματέα (ἄρθρ. 105), περὶ τῆς παρουσίας τοῦ ὁποίου γίνεται εἰδικὴ μνεία ἐν τῇ κεφαλίδι ἐκάστης καταθέσεως, ἐξετάζει μάρτυρας κατηγορίας οὐχὶ ὀλιγωτέρους τῶν δύο, ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας ἐπὶ τῆς αὐτεπαγγέλου κατηγορίας, ἢ τοὺς ὑπὸ τοῦ μηνυτοῦ προτεινομένους, καὶ καθορίζει σαφῶς τὴν ἀποδιδόμενην εἰς τὸν κατηγορούμενον κατηγορίαν, ἀπαγγέλλων αὐτήν ὡς ἐρώτησιν πρὸς πάντα μάρτυρα. Προβάλλει δὲ καὶ εἰ τινὰς κρίνει ἀπαιτήτους ἐρωτήσεις, πρὸς διαλεύκανσιν τῆς ἀληθείας (ἄρθρ. 58—87, πρβλ. καὶ ἄρθρ. 106 καὶ 108).

Ἡ κατηγορία δεόν νὰ διατυπῶται συμφώνως πρὸς τε τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οἵτινες πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν.

Οἱ δὲ κυριώτεροι Ἱεροὶ Κανόνες, οἱ προβλέποντες περὶ τῶν συνηθεστέων κατηγοριῶν, εἶναι οἱ ἑξῆς: 1) λθ'. Ἀποστλ., κζ'. τῆς ἐν Λαοδικ., διὰ τὴν κατηγορίαν ἐπὶ ἀπειθείᾳ καὶ καταφρονήσει τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου.—2) δ'. τῆς ΑΒ'. ἐπὶ παρ' ἐνορίαν ἱεροπραξίᾳ.—3) λθ'. Ἀποστλ., ε'. τῆς ἐν Γάγγρα, ε'. τῆς ἐν Αντιοχ., ἐπὶ τελέσει ἱεροπραξίας ἐν ἀρχίᾳ.—4) ιε'. καὶ λθ'. Ἀποστλ., ιζ'. τῆς ΣΤ'. ἐπὶ ἐγκαταλείψει ἐνορίας. 5) ξβ'. Ἀποστλ., δ. τῆς Δ', κζ'. μζ'. τῆς ΣΤ'. ἐπὶ ἀποβολῇ τοῦ ἱερατικοῦ σχήματος.—6) νε'. κς'. Ἀποστλ., ε.ι. ὕθει κατὰ Ἐπισκόπου καὶ Κληρικοῦ.—7) λα'. καὶ λδ'. τῆς ΣΤ', ιδ'. τῆς ΑΒ'. ἐπὶ φαρσίᾳ.—8) νδ'. Ἀποστλ., θ'. τῆς ΣΤ', κδ'. Λαοδικ. ἐπὶ εἰσόδῳ καὶ διαμονῇ ἐν κληρείῳ.—9) μδ'. Ἀποστλ., ιζ'. τῆς Α', ι'. τῆς ΣΤ', ἐπὶ τοκογλυφίᾳ καὶ αἰσχροκερδεῖᾳ—10) κε'. Ἀποστλ., δ'. τῆς ΣΤ', ἐπὶ κλοπῇ ἐπιτοκίᾳ καὶ πορνείᾳ.—11) κζ'. Ἀποστλ., θ'. τῆς ΑΒ'. ἐπὶ τύψει.—12) ζ'. καὶ ξβ'. Μ. Βασιλ., ἐπὶ ἀρρενοφθορίᾳ.

3) Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων κατηγορίας, καλεῖται ὁ κατηγορούμενος νὰ ἀπολογηθῇ, ἀπαγγελλομένης αὐτῷ κατηγορίας (πρβλ. ἄρθρ. 109—114).

Ἡ ἀπολογία τοῦ κατηγορούμενου εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ φακέλλου, ὅστις ἄνευ αὐτῆς δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλληται τῷ Πρωτοβαθμίῳ Συνοδικῷ Δικαστηρίῳ (ἄρθρ. 109). Διὰ τοῦτο ἐν ἀνάγκῃ ὁ κατηγορούμενος προσάγεται θιαῖως διὰ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς (ἄρθρ. 112), καὶ ἂν ἀρνῆται νὰ ἀπολογηθῇ, δύναται νὰ ἀναγράψῃ τοὺς λόγους ἢ ἀπλῶς νὰ δηλώσῃ ὅτι ἀρνεῖται νὰ ἀπολογηθῇ, ὑπογράφων πάντως τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ. Εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀπευθύνεται ἀπαραιτήτως εἰδικὴ ἐν τέλει ἐρώτησις, ἂν ἔχῃ νὰ προτείνῃ μάρτυρας ὑπερασπίσεως, ἀσχέτως ἂν προτείνῃ οὗτος ἢ ὄχι.

4) Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος προτείνῃ μάρτυρας ὑπερασπίσεως, ἐξετάζονται, εἰ δυνατόν, πάντες, ἐξάπαντος ὅμως πλεόν τῶν δύο, ἐὰν εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐξέτασις πλείονων, ἐφ' ὅσον ἐκ τούτων διασφαεῖται ἡ κατηγορία. Ἡ ἐξέτασις καὶ τῶν μαρτύρων τούτων διενεργεῖται συμφώνως τοῖς ἄρθροις 58—87 (πρβλ. καὶ ἄρθρ. 116 καὶ 108).

5) Τὰς καταθέσεις πάσας ὑπογράφει ὁ τε ἀνακριτῆς καὶ ὁ ἐξεταζόμενος.

6) Συμπληρωθεῖσης τῆς ἀνακρίσεως, ὁ ἀνακριτῆς ὑποβάλλει τὸν σχηματισθέντα φάκελλον τῷ οἰκίῳ

Μητροπολίτη, μετ' ἰδίας αὐτοῦ ἐκθέσεως καὶ τῆς γνώμης αὐτοῦ, ὁ δὲ Μητροπολίτης ἐνεργεῖ τὰ περὶ αὐτῶν συμφώνως τοῖς ἄρθροις 116 καὶ 117.

7) Ἐὰν ἡ ὑπόθεσις εἰσαχθῆ εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον, ἐνεργοῦνται τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁριζόμενα (ἄρθρ. 118—123).

8) Ἐὰν τὸ Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον, μετὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ διαδικασίαν, ἤθελε κρίνει ὅτι ἡ ἐπιβλητέα εἰς τὸν κατηγορούμενον ποινὴ εἶναι ἀνωτέρα τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 10 καὶ 11 ὁριζομένων, κηρύσσει ἑαυτὸ ἀναρμόδιον καὶ διαπέμπει ὁλόκληρον τὸν φάκελλον εἰς τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον μετ' ἀντιγράφου τοῦ Πρακτικοῦ, δι' οὗ ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον (πρβλ. ἄρθρ. 12 καὶ 132).

9) Τὸ Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον, ἐπιλαμβανόμενον ὑποθέσεως τινος τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ, ἐκδίδον ὁριστικὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, κοινοποιεῖ ταύτην τῷ καταδικασθέντι διὰ τακτικῆς ἀποδείξεως παραλαβῆς καὶ συμφώνως τοῖς ἄρθροις 150—154.

10) Ἐὰν κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου ὑποβληθῆ ἔμπροσθεν ἐφesis (ἄρθρ. 134), ταύτην μετὰ παντὸς τοῦ φακέλλου τῆς δικογραφίας ὁ Μητροπολίτης, μετὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις (ἄρθρ. 135 καὶ 136), ὑποβάλλει ἐντὸς δύο ἡμερῶν εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου (ἄρθρ. 137).

11) Πᾶσα ὑπὸ τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων ἐκδιδόμενη ἀπόφασις κοινοποιεῖται διὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου εἰς τὸν κατηγορούμενον Κληρικὸν διὰ τακτικοῦ ἐπιδοτηρίου, ὅπερ δι' ἰδιαιτέρου αὐτοῦ ἐγγράφου διαβιβάζεται ἀμέσως τῇ Ἱ. Συνόδῳ.

12) Χάρις εἰς καταδικασθέντα τελεσιδικῶς Κληρικὸν ἢ Μοναχὸν δύναται νὰ ζητηθῆ παρὰ τῆς Ἱ. Συνόδου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐξέτισε πλέον τοῦ ἡμίσεως τῆς ποινῆς (ἄρθρ. 155), κατόπιν αἰτήσεως τοῦ καταδικασθέντος, δηλοῦντος μετάνοιαν ἐφ' οἷς ἡμαρτε, καὶ εἰδικῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Ἀρχιερέως, ὅτι ὁ καταδικασθεὶς κρίνεται ἄξιός τῆς χάριτος διὰ τοὺς ἐν τῇ γνωμοδοτήσει ἐκπιθεμένους σοβαροὺς λόγους.

Συμπερασματικῶς ἡ Ἱερά Σύνοδος τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῆς παρούσης, παρακαλεῖ ὅπως διὰ πᾶσαν ἄλλην ἀπορίαν λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ σχετικὸς Νόμος.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Πρόεδρος

† Ὁ Μαντινέας καὶ Κυνουρίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Πατρῶν ΑΝΤΩΝΙΟΣ

† Ὁ Σπάρτης ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Νιγρίτης ΕΥΓΕΝΙΟΣ

† Ὁ Πτολεμαίδος ΙΩΑΚΕΙΜ

† Ὁ Διδυμοτείχου ΙΩΑΚΕΙΜ

† Ὁ Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους ΣΩΚΡΑΤΗΣ

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιαστῆς ΔΙΟΔΩΡΟΣ

† Ὁ Θήρας ΑΝΘΙΜΟΣ

† Ὁ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Γερμανός Α. Ρουμπάνης

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΝ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

4

Ἡ ἐξύψωσις τῆς γυναικὸς συνετελέσθη μετὰ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε παρημελημένος, ὡς εἶδομεν, ἐν τῇ ἐθνικῇ κοινωνίᾳ. Ἦδη ὁ Κύριος καθηγίασε τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ζήσας τὰ πρῶτα τῆς ἐπιγείου ζωῆς του ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰωσήφ ἐν Ναζαρετ ὑποτασσόμενος εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Μητέρα Του. Ἡ βάσις τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἡ οἰκογένεια, ἐθεμελιότο διὰ τοῦ παραδείγματός Του ἐπὶ τῶν καθηκόντων τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τούτων πρὸς τοὺς γονεῖς. Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ εὐρισκόμενος ὁ Κύριος ἐμερίμνησε περὶ τῆς ἁγίας Μητρός Του. Ἐν διαρκείᾳ δὲ τῆς δημοσίας του δράσεως δὲν παρέλειπε παρουσιαζόμενος εὐκαιρίας ἵνα ἐξάρῃ τὴν ἀξίαν τῶν παιδίων. Ἐδείκνυε πρὸς αὐτὰ ἰδιαιτέραν στοργὴν καὶ ἠλόγει αὐτὰ κηρύσσων ὅτι αὐτῶν εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν (Ματθ. 19, 14). Εἰς τοὺς μαθητὰς του ὑπεδείκνυεν ὅτι, ὅπως κληρονομήσωσι τὴν βασιλείαν ταύτην, ἔδει νὰ γίνωσιν ὡς τὰ παιδιά (Ματθ. 18, 3), δηλαδὴ ν' ἀποκτήσωσι τὸν ἀπλότητα καὶ τὴν ἀγνότητα αὐτῶν. Τοιαύτη σχέση πρὸς τὰ παιδιά ἐξύψου ἠθικῶς τὸν οἰκογενειακὸν βίον.

Ὁ μόνον ἐν τῇ ἐθνικῇ ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ κοινωνίᾳ ἐπετρέπετο εὐχερῶς ἡ διάλυσις τοῦ γάμου, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκήρυξε τὸ ἀδιάλυτον τοῦ γάμου παρεκτός μόνον τοῦ λόγου τῆς ἠθικῶς διαλυτοῦσιν αὐτὸν πορνείας, εἰς παρατήρησιν δὲ τῶν Φαρισαίων ὅτι ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἐπέτρεπε τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, ὁ Κύριος εἶπεν ὅτι ὁ Μωϋσῆς διὰ τὴν σκληροκαρδίαν τῶν Ἰουδαίων ἐπέτρεψεν ἵν' ἀπολύωσι τὰς γυναῖκας αὐτῶν (Ματθ. 19, 3—9). Καθώρισε δὲ ὁ Κύριος αἰσθηρὰς διατάξεις περὶ γάμου συμφώνως πρὸς τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ ἠθικὴν ἔννοιαν (Ματθ. 5, 27 ἐξ. 31 ἐξ. 18, 3 ἐξ. 22, 25 ἐξ.), καθ' ἣν καθαγιαζεται ἐν τῷ γάμῳ ἡ ἔνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, «ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέσχευεν ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω» (Ματθ. 19, 4—6). Ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐξύψου καὶ τὴν παρθενίαν καὶ ἐδίδασκεν ὅτι ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ δὲν θὰ ὑπάρχη γάμος, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι θὰ ζῶσιν ὡς ἄγγελοι (Ματθ. 22, 30).

Καὶ ὁ Ἅπ. Παῦλος, ὅστις κατὰ τὰς ἀποστολικὰς περιοδείας του ἐγνώρισε τὴν οἰκτρὰν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου παρὰ τοῖς ἐθνικοῖς κατάστασιν, συμφώνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, ἐκήρυξε τὸν γάμον ἀδιάλυτον (Ρωμ. 7, 2 Α'. Κορινθ. 7, 10) καὶ εἰς τὴν περιπτωσιν ἐτι ἐκείνην, καθ' ἣν μόνον ὁ ἕτερος τῶν συζύγων ἦτο χριστιανὸς (Α'. Κορ. 7, 15), παρέστησε ζωηρῶς τὸ ἰδεῶδες τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας καὶ διέγραψε καὶ καθήκοντα τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὰ τέκνα καὶ τούτων πρὸς τοὺς γονεῖς, παρέσχε παραγγελίας πρὸς τὰς γυναῖκας περὶ τῆς καθόλου ζωῆς των καὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως (Α'. Τιμ. 2, 9—12. Α'. Κορ. 14, 34) καὶ διεκήρυξεν ὅτι ὁ γάμος εἶναι μυστήριον (Ἐφεσ. 5, 32

ἐξ.), ἐξῆρε δὲ ταυτοχρόνως καὶ τὴν παρθενίαν ὡς ἰδεώδη κατάστασιν, εἰς ἣν καὶ ὁ ἴδιος διατέλει οὐχὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διότι ἡ ἀποστολική του διακονία ἐπέβαλε τοῦτο καί, τέλος, καθώρισε διατάξεις περὶ τῆς μερίμνης περὶ τῶν χηρῶν καὶ τῶν παρθένων (Α'. Τιμ. 5, 4 ἐξ).

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐθεώρησε τὰ τέκνα ὡς εὐλογίαν καὶ δῶρον Θεοῦ διὰ τὴν οἰκογένειαν, ὡς παρακαταθήκην, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ οἰκογένεια καθίσταται ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δὲν καθώρισε δὲ μόνον καθήκοντα τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς, ἀλλὰ καὶ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα.

Ἐντεῦθεν οἱ χριστιανοὶ γονεῖς ἀπλῶς καὶ τὴν ἀπόρριψιν μόνον τοῦ τέκνου ἐθεώρουν ὡς ἀνθρωποκτονίαν. Ἐπομένως δὲν ἐθεώρουν ἑαυτοὺς κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῶν ἐθνικῶν ἀπολύτους κυρίου τῶν τέκνων. Ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια ἀπέβη «κατ' οἶκον Ἐκκλησία», ναὸς τοῦ Θεοῦ.

(Τίτ. 3 11)

κατὰ δὲ τὸν Πάυλον

Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πᾶσιν ἀνθρώποις, συμπεριελήφθησαν ἐπομένως καὶ οἱ δούλοι. Ἡ χριστιανικὴ δικαιοσύνη καθιστᾷ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πάντας ἴσους τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, λέγει ἀρχαῖος Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας. Ἔσπου τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἐκεῖ καὶ ἡ ἐλευθερία» (Β'. Κορ. 3. 17). Τὸ εἶναι τινα δούλον ἢ κύριον διὰ τὸν Χριστιανισμὸν εἶναι τι τυχαῖον. Ὁ δούλος δύναται ἐσωτερικῶς νὰ εἶναι ἐλευθερος, ὁ δὲ κύριος ἐσωτερικῶς νὰ εἶναι δούλος. Μία καὶ μόνη ἀληθῆς δουλεία ὑφίσταται, ἡ δουλεία τῆς ἁμαρτίας, καὶ μία μόνη ἀληθῆς ἐλευθερία, ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία. Παρὰ ταῦτα ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀνέλαβε τὴν ἀμεσον χειραφέτησιν τῶν δούλων, διότι τοῦτο θ' ἀπέτελει βιαιάν κοινωνικὴν ἀνατροπὴν. «Ἐκαστος ἐν τῇ κλήσει, ἢ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μενέτω» ἐδίδασκεν ὁ Ἄπ. Παῦλος. Εἶχε τοιαύτην σημασίαν ἡ πνευματικὴ ἐσωτερικὴ ἐλευθερία, ὥστε δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ἡ πολιτικὴ ἐξωτερικὴ ἐλευθερία. Ὁ Τερτουλλιανὸς διηγείται ὅτι οἱ ἀπελευθερούμενοι δούλοι ἐστεφανοῦντο, λέγει δὲ πρὸς τινα χριστιανόν «Ἡ ἐλευθερία τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων στεφανοῦται. Σὺ ἐξηγοράσθης ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ δι' ἀνυπολόγιστον τιμῆς. Πῶς λοιπὸν δύναται ὁ κόσμος, ὁ εἰς ἕτερον ὑπόδουλος, ν' ἀπελευθερώσῃ ἄλλους; Τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι σκιά ὄχι ἀλήθεια».

Ἡ ἐπίδρασις τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν σχέσεων τῶν κυρίων καὶ δούλων ὑπῆρξε μεγίστη. Μετεβλήθη ἐντελῶς ἡ μεταχείρισις τῶν δούλων παρὰ τῶν κυρίων των, διότι οὗτοι ἐθεώρουν ἀδελφούς τοὺς δούλους. Οὕτω δὲ ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἐκήρυξεν ἀποτόμως τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας, ἀλλὰ προσπαροσκέυασεν αὐτήν. Χαρακτηριστικωτάτη ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης εἶναι ἡ σύντομος, ἐξ 25 στίχων, ἀλλ' ἀνεκτίμητος ἐπιστολὴ τοῦ Ἄπ. Παύλου πρὸς Φιλήμονα, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ὁ δούλος τοῦ Φιλήμονος, Ὀνήσιμος ὀνόματι, δραπετεύσας ἐν Κολοσσῶν, ὅπου διέμενε ὁ κύριός του, μετέβη εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἐκρατεῖτο τότε δέσμιος ὁ Ἄπ. Παῦλος, γνωστὸς εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῆς Μικρασιατικῆς πόλεως τῶν Κολοσσῶν.

Ὁ Ἄπ. Παῦλος εἴλκυσε αὐτὸν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ἀποστέλλων δὲ αὐτὸν πρὸς τὸν νόμιμον κύριόν του, μετὰ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς, ἔγραφεν εἰς αὐτὸν ἐκτὸς ἄλλων: Καίτοι ἔχω παροησίαν ἐν Χριστῷ νὰ σὲ διατάξω ὅπως πράξῃς τὸ καθήκόν σου, μᾶλλον διὰ τὴν ἀγάπην παρακαλῶ, ἐγὼ ὁ γέρον Παῦλος, τώρα δὲ καὶ δέσμιος Χριστοῦ Ἰησοῦ, σὲ παρακαλῶ περὶ τοῦ πνευματικοῦ μου τέκνου, τὸ ὁποῖον ἐγέννησα ἐν τοῖς δεσμοῖς μου. Τὸν Ὀνήσιμον, τὸν ποτέ σοι ἄχρηστον, τώρα δὲ καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς ἐμὲ εὔχρηστον. Αὐτόν σοι ἔπεμψα, τοῦτέστι τὰ σπλάγγνα μου. Τὸν ὁποῖον ἤθελον νὰ κρατήσω παρ' ἐμοί, διὰ νὰ μοι ὑπηρετῇ ἀντὶ σοῦ εἰς τὰ δεσμὰ τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ χωρὶς τῆς γνώμης σου δὲν ἠθέλησα νὰ πράξω τοῦτο, διὰ νὰ μὴ εἶναι ἀναγκαστικὸν ἀλλ' ἐκούσιον τὸ ἀγαθόν σου. Ἴσως διὰ τοῦτο ἐχωρίσθη ἐπὶ μακρὸν, ἵνα αἰώνιον τὸν ἀπολαύσῃς, ὄχι ὡς δούλον, ἀλλὰ πλέον τοῦ δούλου, ὡς ἀδελφὸν ἀγαπητὸν, μάλιστα εἰς ἐμὲ, πόσον δὲ μᾶλλον εἰς σὲ καὶ κατὰ σάρκα καὶ ἐν Κυρίῳ. Μετ' ἄλλα τινὰ καταλήγει ὁ Παῦλος τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Φιλήμονα γράφων «πεποιθὼς τῇ ὑπακοῇ σου ἔγραψα σοι, εἰδὼς ὅτι καὶ ὑπὲρ ὃ λέγω ποιήσεις».

Ἄν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν καταφρόνησιν, τὴν ὁποίαν ὑφίσταντο οἱ δούλοι καὶ τὴν θηριώδη μεταχείρισιν των ὑπὸ τῶν σκληρῶν καὶ ἀπανθρώπων δεσποτῶν, τὰς φοικτὰς ποιὰς τὰς ὁποίας ὑφίσταντο ἰδίως οἱ δραπέται δούλοι, δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Ἄπ. Παύλου, ὡς καὶ τὴν σημασίαν τῆς διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστιανισμοῦ συντελεσθείσης ριζικῆς μεταβολῆς τῶν κοινωνικῶν σχέσεων.

Μεταξὺ δούλων καὶ κυρίων ὡς μελῶν τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας οὐδεμία ὑπῆρχε διαφορὰ. Προσηύχοντο εἰς τὸν αὐτὸν Θεόν, ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ, ἀνεγγύριζον τὸν αὐτὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, συνέψαλλον καὶ συνέτρωγον ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ, ἐκοινῶνουν τῶν αὐτῶν Μυστηρίων. Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο ἄλλως ν' ἀποβλέπη πρὸς τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν δούλον ὁ χριστιανὸς δεσπότης. Οἱ δούλοι εἶχον τὰ αὐτὰ δικαιώματα ὡς μέλη τῆς Χριστιανικῆς κοινωνίας. Ἀνῆρχοντο καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἀνώτατον ἀξίωμα, τὸ ἐπισκοπικόν. Συνέβαινε ἐν τινι παροικίᾳ νὰ εἶναι Πρεσβύτερος ὁ δούλος ὁ δὲ κύριος ἀπλοῦν μέλος αὐτῆς.

Ἡ Ἐκκλησία ἤσκει τὴν ἐπίδρασίν της καὶ ἐπὶ τῶν δούλων καὶ ἐπὶ τῶν κυρίων. Εἰς τοὺς δούλους συνίστα ὑπακοήν. Ὁφείλον νὰ θεωρῶσι τοὺς κυρίους των ὡς ἀδελφούς. Ἡ ἐπίγνωσις ὅτι οἱ κύριοί των ἦσαν χριστιανοὶ δὲν ἔπρεπε νὰ συντελῇ εἰς ἀπειθειαν, τοῦναντίον μᾶλλον εἰς τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς αὐτούς. Ἡ Ἐκκλησία ὠδήγει τοὺς δούλους πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἐνῷ ὁ ἐθνικὸς κόσμος ἐθεώρει αὐτούς εἰς τοῦτο ἀνικάνους. Μεταξὺ τῶν χριστιανῶν μαρτύρων ὑπῆρξαν πολλοὶ δούλοι. Ὁ ὠραιότερος στέφανος δι' αὐτοὺς ὑπῆρξε τὸ μαρτύριον. Ἐπόμενον δὲ ἦτο ὅτι καὶ οἱ χριστιανοὶ οἱ ἔχοντες δούλους ἐφέροντο πρὸς αὐτούς μετ' ἀγάπης. Ἐν τῇ Διδαχῇ τῶν ἱβ' Ἀποστόλων παραγγέλλεται ὁ χριστιανὸς «οὐκ ἐπιτάξεις δούλῳ σου ἢ παιδίσκῃ, τοῖς ἐπὶ τὸν αὐτὸν Θεὸν ἐλπίζουσιν ἐν

πικρία σου, μή ποτε οὐ μή φοβηθήσονται τὸν ἐπ' ἀμφοτέροις Θεόν. ἡμεῖς δὲ οἱ δοῦλοι ὑποταγήσεσθε τοῖς κυρίοις ὑμῶν ὡς τῷ Κυρίῳ Ἐν αἰσχύνη καὶ φόβῳ» (Διδαχή, 4, 10, 11). Ταυτοχρόνως ὅμως ἡ Ἐκκλησία προέτρεπε τοὺς κυρίους εἰς ἀπελευθέρωσιν τῶν δούλων. Πολλοὶ δὲ τῶν χριστιανῶν ἀπηλευθέρουν πάντας τοὺς δούλους τῶν τὴν ἡμέραν τῆς βαπτίσεώς των ἢ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα. Περί τινος πλουσίου τῶν χρόνων τοῦ Τραϊανοῦ πληροφορούμεθα ὅτι γενόμενος χριστιανὸς ἀπηλευθέρωσε κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα τοὺς δούλους του, ἀνερχομένους εἰς 1250. Ἀπὸ τοῦ γ' αἰῶνος ἐπεκράτησε συνήθεια νὰ γίνηται ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν δούλων ἐν τῷ ναῶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῆς κοινότητος. Ὁ κύριος ᾠδήγει τὸν δοῦλον κρατῶν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν καὶ ἐδήλου ὅτι καθίστα αὐτὸν ἐλεύθερον. Ἐπηυλόγει δὲ τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην πρᾶξιν ὁ πρεσβύτερος. Ἡ Ἐκκλησία ἡμερῖνα περὶ τῶν ἀπελευθερουμένων ὅπως μένωσιν ἐλεύθεροι, διότι συνέβαιναν ἐν τῇ ἐθνικῇ κοινότητι οἱ ἀπελευθερούμενοι δοῦλοι νὰ μένωσιν ἄνευ ἄρτου, ἄνευ ἐργασίας καὶ ἄνευ προστασίας. Πολλῶν ἀπελευθερουμένων ἡ κατάστασις μᾶλλον ἐχειροτέρευεν. Διὰ τοῦτο δὲ ἡ Ἐκκλησία ἀπέβη κατ' ἐξοχὴν προστάτις τῶν ἀπελευθερουμένων, τοὺς ὁποίους οἱ τῶος κύριοι τῶν καθ' ἑαυτὸν τῶν ἐθεώρουν νὰ βοηθῶσιν ὡς ἀδελφούς.

Οὕτως ἀντιμετώπισεν ὁ Χριστιανισμὸς τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα. Καίτοι δὲ, κυρίως εἰπεῖν, ζητεῖ νὰ κερδίσῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν οὐράνιον πατρίδα καὶ τὴν αἰωνίαν ζωὴν, διὰ τῆς διδασκαλίας ὅμως περὶ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῆς ὀρθῆς ἀντιλήψεως περὶ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς πτωχείας, διὰ τῆς ἐξυψώσεως καὶ τοῦ καθαγιασμοῦ τῆς ἐργασίας, ἤσκησεν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ τοῦ γενικωτέρου κοινωνικοῦ προβλήματος τῆς δικαίας διανομῆς τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν. Μὴ ἐπιδιώξας ὁ Χριστιανισμὸς βίαιας πολιτικὰς μεταβολὰς, περιορίσθη εἰς τὸ νὰ ἐλευθέρωσιν διὰ τῆς διδασκαλίας του πρὸς τὰς νέας ἰδέας τὸν κόσμον καὶ νὰ ἀναπτύξῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἀναλόγους πρὸς αὐτὰς διαθέσεις. Ἐφ' ὅσον οἱ λαοὶ εἰσάγουσιν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἐφ' ὅσον τὰ ὑλικά συμφέροντα τῆς ζωῆς ὑπάρχοντα ὑπὸ τὰ ἀνώτερα πνευματικὰ συμφέροντα καὶ ὑπ' αὐτῶν διευθύνονται, διανοίγεται ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν δικαίαν κατανομήν τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, καταγοῦνται δὲ αἱ ἀκρότητες τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς πτωχείας, τοῦ πληθωρισμοῦ καὶ τῆς ἐλλείψεως. Ὅπου ἐπικρατοῦν τοιαῦται ἀκρότητες, ἐκεῖ οἱ λαοὶ δὲν ἔχουν οἰκιωθεῖ ἐπαρκῶς τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς, ἢ ἐξέκλιναν ἀπ' αὐτῶν καὶ προσεχώρησαν πρὸς τὴν ὑλιστικὴν ἀντιλήψιν τῆς ζωῆς. Δὲν εἶναι ὀρθὴ ἡ γνώμη τῶν φρονούντων ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὴν εὐημερίαν τῶν λαῶν, ὅτι ἡ ἠθικὴ εἶναι ξένη πρὸς τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν, ὅτι ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πτωχεία, ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἀμοιβή, τὸ κεφάλαιον καὶ ἡ ἐργασία δὲν ἔχουν ἠθικὴν σημασίαν καὶ ὅτι ἡ πολι-

τικὴ οἰκονομία ἀναζητοῦσα τὰ μέσα τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν πρέπει νὰ περιορίζηται εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους τῆς κοινωνίας καὶ νὰ μὴ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς ἠθικοὺς νόμους. Τοιαύτη ἀντιλήψις δὲν εἶναι ὀρθή, διότι τὸ πρόβλημα τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας συνίσταται ἐν τούτῳ: πῶς θὰ δυνηθῇ αὕτη νὰ καθοδηγηθῇ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν φυσικῶν νόμων ἐν ὑποταγῇ εἰς τοὺς ἠθικοὺς νόμους. Ὁ Χριστιανισμὸς διεκήρυξε διὰ τοῦ Ἄπ. Παύλου ὅτι «ἡ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης» (Α'. Τιμ. 4, 8), ὅθεν μόνον δι' αὐτοῦ, μόνον διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναται νὰ εὖρη καὶ σήμερον τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα τὴν προσήκουσαν λύσιν. «Θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστὸς» (Α'. Κορ. 3, 11).

ΣΤΑΒΙΣΚΥ

Ὁλόκληρος ὁ τύπος τῆς Εὐρώπης ἀπὸ μὲν καὶ πλέον ἀσχολεῖται μὲ σκανδαλώδη ὑπόθεσιν τεραστίων διαστάσεων. Κέντρον αὐτῆς εἶναι ὁ πολωνικῆς καταγωγῆς καὶ γάλλος τὴν ὑπηκοότητα Σταβίσκου. Καταχραστὴς ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ φήμης διεθνούς κατῳρθωσεν ἐπὶ σειράν ἐτῶν μυρίας ἀπάτας νὰ διαπράξῃ ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Γαλλίας. Οὐκ ὀλίγοι εἶχον γνῶσιν ὁποίας ἠθικῆς ὑποστάθμης ἦτο ὁ εὐφύστατος τυχοδιώκτης· πλεῖστοι δὲ ἔτυχε νὰ ἔλθουν εἰς ἐπαφήν μὲ πολυάριθμα ἐκ τῶν θυμάτων του. Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ δαιμόνιος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε συνηθίσει ὡς πτηνὸν ἀρπακτικὸν νὰ ζῆ μὲ τὰς σάρκας τῶν ἀφελῶν του πελατῶν, ἦτο πανίσχυρος καὶ τόσον ἀπαλῆς ὅσον καὶ ὁ πρῶτος πολίτης ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας εὐρισκόμενος. Εἰς τούτο δὲ καὶ ἐφείλεται ἡ ἔκτασις τῶν καταχρήσεων του. Διότι ὁ Σταβίσκου χρησιμοποίησιν τὴν δύναμιν τοῦ χρήματος, διὰ τοῦ ὁποῦ εἰς πολλὰς χώρας τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης τὰ πάντα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀγοράσῃ, ἐδέσμευσε καὶ υποχείριον κατέστησε πᾶσαν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν ἐν Γαλλίᾳ. Τὸ ἐκ τῶν καταχρήσεων συρρέον εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ Σταβίσκου χρήμα εὐρίσκετο εἰς τὰ θηλάκια ὑπουργῶν, δημάρχων, ἀστυνομικῶν, δικαστικῶν· ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου τὰ κέντρα τῆς διαφθορᾶς καὶ ἀπωλείας Παρισίων καὶ τὰ χαρτοπαικτικὰ κέντρα τῆς Κουανῆς αὐτῆς ἦσαν διαρκῶς μεστὰ τῶν ὀργάνων καὶ συνενόγων τοῦ μεγαλοσχήμου λωποδύτου· λεγεὼν δὲ εἶναι τὰ ὀνόματα αὐτῶν—κατατρογόντων καὶ ἀφειδῶς σπαταλώντων χρήμα δωρεὰν ἀποκτηθέν.

Τοιαῦτα ἦσαν αἱ ἡμέραι καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἀπατεῶνος. Διὰ τοῦ χρήματος ἠλέκτριζε καὶ ἐκέρδιζε τοὺς πάντας, καὶ οὐδεμίαν θύρα ἔμεινε κλειστὴ ἐνώπιόν του. Ὡς καρκίνος δηλητηριώδης ἐμύλωνε τὸ περιβάλλον του, ἠπλώνεν ἐλευθέρως τοὺς ἀποπνευματικὸς πλοκάμους του, ὡς δέλεαρ πάντοτε προβάλλων τὸν χρυσόν. Καὶ θὰ ἐξηκολούθει ἐπὶ ἐκτανὰ ἀκόμη ἔτη νὰ ἀπατᾷ καὶ διαχειρίζῃ ψυχὰς καὶ συνειδήσεις, ἂν μὴ ἐπιτεθῆ ἄμα τῆς ἀπληστίας καὶ τῆς πταμῆγος του πλεονε-

ζίας. Διότι ένθαρρυνθείς εκ τής άσυδοσίας, τήν όποιαν άπελάμβανε διά τās πολυαριθμούς του κλοπās, έχων δ' άφ' έτέρου νέας καθ' ήμέραν ύποχρεώσεις προς προστάτας ίσταμένους λίαν ύψηλά εις όλας τās ύπηρεσίας τής πατρίδος του. έσκέψθη νά συστήσῃ εταιρείαν θέτων εις κυκλοφορίαν μετοχās πλαστās. Χιλιάδες διαπαλαιστών έσπευσαν νά έπενδύσουν δι' αυτών τās χρήματά των· όλοι δέ έσπίδον τās χειρας εκ χαράς. Διότι θά καθίσταντο μετ' ου πολυ μέτοχοι του πλούτου εταιρείας· ήτις έλκυστικωτάτας έπαγγελίας ειχε διασκορπίται καθ' όλην τήν Γαλλίαν, διά νά άπορροφήσῃ έσφ τó δυνατόν μεγαλειότερον ποσόν. Αί γαρ γαλλιστικαί διαφημίσεις τής εταιρείας ειχον άποτελέσματα μοναδικά. Τó χροΐμα άφθονον έλάμβανε τήν όδόν τήν άγουσαν εις τόν σταβίσκειον καιάδαν. Τό δέ όλόκληρα έκατομμύρια ύπολογίζεσθαι ότι απέσπασεν ό Σταβίσκυ μετά τών συναθλητών του εκ τών βαλλαντιών ανθρώπων κυρίως του λαού.

Έλησμώνει όμως ό άδηφάγος γαργαντούας έτι «ούκ ώφελήσουσι θησαυροί άνόμοι» και ότι «δέησις άδικουμένου εισακουσθήσεται». Καί όντως ή πλαστοτής τών μετοχών άπεκαλύφθη, προσκαλέσασα θύελλαν κυριολεκτικώς άγανακτήσεως. Τó σκάνδαλον έδημοσιεύθη· χιλιάδες ανθρώπων έξαρτώντες τó μέλλον τών οικογενειών των εκ τών οικονομίων, τās όποιās ένεπιστεύθησαν εις τήν φανταστικήν έπιχειρήσιν, ειδον ότι άπώλεσαν τά πάντα. Ώνειρεύοντο πλούτη και μέγαλα κέρδη, και εύρέθησαν έστερημένοι· και τών ύπαρχόντων χρηματικών ποσών, τά όποια επί έτη ώκονόμουν διά του ίδρωτός και του αίματος των. Ό τύπος έβριθε τώρα άφηγήσεων λεπτομερών τής σκανδαλώδους και άσώτου ζωής του Σταβίσκυ και τής σπείρας του. Όλόκληρος ή Γαλλία έσεισθη· τó ύπουργεϊον ήναγκάσθη νά ύποβάλλῃ τήν παραίτησίν του, διότι ύπόνοιαι σοβαράι ήγγέρθησαν έναντίον και ένός εκ τών μελών του· όλόκληρος δέ ή άστυνομία τής Γαλλίας εις κίνησιν έπέθη προς σύλληψιν του άπατεώνος, οι άθλοι του όποιου άπησχόλουν τούς πολίτας πάντας, από του πρώτου μέχρι του τελευταίου. Μετά τινας ήμέρας ό κόσμος έπληροφορεϊτο ότι έ διαδόηρος καταχραστής έθεάθη ύπó τής άστυνομίας παρά τά σύνορα τής Έλβετίας και κυκλωθείς ύπ' αυτής κατά τινας μόν ήναγκάσθη νά αυτοκτονήσῃ, κατ' άλλους δέ, μή άποκρύπτοντας τούς φόβους των ότι ανώτερα πρόσωπα του άστυνομικοϋ σώματος δωροδοκηθέντα πλουσίως ένέχονται εις τās καταχρήσεις, ύπ' αυτής τής άστυνομίας φανευθείς. «Πρόσωπον δέ Κυρίου επί ποιούντα κακά, τού έξολοθρεΐσαι εκ γής τó μνημόσυνον αυτών».

Έν τώ μεταξϋ όμως ή λαϊκή άγανάκτησις έκορυφώθη. Κατ' άρχάς εις μικροδιαδηλώσεις ό λαός έξέφραξε τήν θδελυγμίαν του διά τó εις βάρος αυτου διαπραχθέν άνοσιούργημα· όταν δέ έπεισθη ότι ή διαδεχθεϊσα τήν παραιτηθεισαν κυβέρνησις δέν είναι διαθεσιμένη νά λάβῃ μέτρα όλης έξαιρετικά και αυτó τουτο ριζικά προς διαλεύκανσιν τής ύποθέσεως και τιμωρίαν τών ενόχων, όσονδήποτε ύψηλά και αν οϋτοι εύρίσκοντο, έρρίφθη εις τās όδους τών Παρισίων και, άλλόφρων εκ τής άκηδίας τών κρατούντων διά τά λαϊκά συμφέροντα, επί ήμέρας εκαιε και κατέστρεφε

πάν ότι εύρισκεν ένώπιόν του, έπετίθετο κατά τών άστυνομικών όργάνων, ώνειδίξε και ύβριξε και ήπέλει νά κατασπαράξῃ ύπουργούς και βουλευτάς. Καί άφου έχύθη κατά τās πολυαριθμούς συμπλοκάς τās λαβούσας χώραν εις τās όδους τής πρωτευούσης αίμα άρκετόν, εις μίαν στιγμήν όγκωδεστάτη διαδήλωσις πολιτών έν καιρῷ νυκτός ήρχισε νά κατευθύνηται προς αυτó τó βουλευτήριον· θά έπανελαμβάνετο, ως ειπεν άγγλος ανταποκριτής, ή τραγηδιά του Ράιγσταγ, με τήν διαφοράν ότι τουτο μόν ένγένετο παρανάλωμα του πυρός κενόν. έκείνο δέ θά παρεδίδετο εις τó πύρ καθ' έν χρόνον συνεδριάζον οι άντιπρόσωποι του λαού πολλοί εκ τών όποιων, ως λέγεται, δέν είναι άμέτοχοι τών καταχρήσεων Σταβίσκυ. Τότε οι ήθύνοντες τά τής Γαλλίας πράγματα ήγνώθησαν ότι ειχον νά αντιμετωπίσουν οϋχι διαδήλωσιν όλίγων δυσηρεστημένων, άλλ' αυτó τουτο επανάστασιν του άφηγκάσαντος έξ όργής και έντος ίεράς άγανακτήσεως λαού ζητούντος τήν άδυσώπητον έφαρμογήν τών κειμένων νόμων. Διότι πρέπει νά τονισθῃ τουτο· ότι τά τελευταία αίματηρά γεγονότα έν Γαλλία δέν ώφειλοντο εις πρόκλησιν κομμουνιστικήν, όπως ήθέλησαν νά παραστήσουν τινά εκ τών δημοσιογραφικών όργάνων άλλων χωρών, άλλ' εις έξέγερσιν απολύτως δικαιολογημένην του λαού, άξιώσαντος τήν πάταξιν τών έγκλημάτων και τήν έξυγίανσιν τών διαφορών κλάδων τής δημοσίας ύπηρεσίας από του πρωθυπουργού μέχρι του τελευταίου άγροφύλακος.

Τά γεγονότα ταυτα τής λαϊκής άφυπνίσεως, ήτις έν τή άρχή όρμητικότητι της παρέσυρε δύο ύπουργεία και ήνάγκασε τόν άποσυρθέντα εκ τής πολιτικής ζωής τέως πρόεδρον τής Γαλλικής Δημοκρατίας γηραιόν Δουμέργκ νά τεθῃ επί κεφαλής ύπουργεϊου άνασυντάξεως και καθάρσεως τής χώρας, πρέπει νά χρητισμεύσουν ως μάθημα διδακτικώτατον διά τούς πράττοντας τά δημόσια άνδρας άλλων χωρών, ίνα μή εύρεθουν και οϋτοι εις τήν δυσάρεστον και λίαν έπικίνδυνον θέσιν νά αντιμετωπίσουν ποτέ τήν τρικυμίαν τής λαϊκής όργής. «Αυτός Κύριος εις κρίσιν ήξει μετά τών αρχόντων του λαού... Τί ύμεϊς άδικεϊτε τόν λαόν μου, και τó πρόσωπον τών πτωχών κατασιγύνετε;». Αυτοί οι Σταβίσκυ οι διαχειριζόμενοι τά κοινά και λυμαινόμενοι τά ταμεία τών διαφορών χωρών, αυτοί και όχι άλλος τις είναι οι πρόδρομοι του κομμουνισμού, τά σπέρματα του όποιου εύρίσκουν έδαφος γονιμώτατον εις του λαού τήν δυσάρεσκεϊαν. Διότι, όταν άπληστοι και πλεονέκται άνθρωποι καταλαμβάνωσι τās δημοσίας θέσεις και εγκαταλείπωσιν αυτάς πλούσιοι, κάτοχοι περιουσίας άπεράντου κινήτης και άκινήτου, είναι φυσικόν και εύλογον νά γογγύξῃ ό λαός, και νά ζήτῃ νά έπωφεληθῃ τής πρώτης άφορμής διά νά λάβῃ εκδίκησιν παρ' εκείνων, οϋτινες καταχράσθησαν τής έμπιστοσύνης.

Είναι πολυ λυπηρόν ότι τά συμβάντα έν Ρωσία δέν μας έσωφρόνησαν. Χθές άκόμη έτελείωσε μία ύπόθεσις σκανδαλώδης εκδικασθεϊσα ύπó τών άγγλικών δικαστηρίων και στρεφομένη περι τó όνομα του εκφύλου μουζίκου, όστις συντέλεσε τά μέγιστα εις τόν έλευθρον και τήν καταβαράθρωσιν όλοκλήρου τής Ρωσίας· θά έλεγε κανείς ότι ή ύπόθεσις αυτή ήλθεν ως

νέα υπόμνησις διὰ τοὺς ἡγουμένους τῶν λαῶν τοῦ παλαίου καὶ νέου κόσμου περὶ τῶν υποχρεώσεων, τῆς ὁποίας ἔχουν ἀπέναντι τῶν χωρῶν, τῆς ὁποίας κυβερνοῦν. Ἐξεδιπλώθη καὶ πάλιν ἡ ἀπόθμηνος διαφθορά, ἣτις ἐχαρρακτήριζε τῆς πλουτοκρατικῆς τάξεως τῆς Ρωσσίας ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ βδελυγμαίᾳ. Ὁ ταρατώδης μουζίκος παντοδύναμος ἐν αὐτῷ τῷ παλατίῳ, διώριζε καὶ ἀπέπεμπεν ὑπουργοὺς καὶ στρατηγούς, καὶ οἱ πάντες ἔτρεμον ἐνώπιόν του. Ὁ λαὸς ἐγνώριζε τὰ πάντα· ἐγνώριζεν ὅτι οἱ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ εὐρισκόμενοι ἄγονται καὶ φέρονται ὑπὸ ἀτόμων ἰδιοτελῶν, ἅτινα πορισμὸν ποιούμενα τῆν ἔξουσίαν οὐδὲν ἄλλο σκέπτονται εἰ μὴ τὸν χρηματισμὸν διὰ παντὸς εἶδους ἀσωτίας. Καὶ ἐξαντληθεὶς ἐκ τῶν στερήσεων ἡγανακτιμένος ἐκ τῆς ἀστοργίας καὶ διαφθορᾶς τῶν κρατούντων προθύμως προσεδέθη εἰς τὸ ἔργον τοῦ Λένιν. ὅστις ἄλλους σκοποὺς ἐπιδιώκων, ἐν βίῃ ὀφθαλμοῦ ἀνευ ἀντιστάσεως κύριος ἐγένετο τῶν ἐκατομμυρίων τῆς Ρωσσίας ἐπαγγελλόμενος ἐλευθερίαν, γῆν καὶ ἄρτον. Οἱ ἐν καιρῷ εἰρήνης ἐπιδεικνύοντες ἀνδρείαν στρατηγίᾳ, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων δημοουργήματα τοῦ ἀθλήτου παυσχύρου μουζίκου ἐκαμάκρωναν τὸ μεγαλεῖόν των σύροντες τὰς σπάθας των ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων τῆς Μόσχας καὶ τῆς Πετροπόλεως, ἐξηφανίσθησαν ἀστραπιαίως μετὰ τῶν σιμῶν τῶν ἄλλων κηφήνων, αἵτινες ἀπελάμβανον βεβουλισμένον εἰς τὴν ὕλην εἰς χάρος τοῦ δουλοπαροίκου καὶ πάσχοντος λαοῦ. «Καὶ νῦν εἰσέλθετε εἰς τὰς πέτρας, καὶ κρύπτεσθε εἰς τὴν γῆν ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου».

Διότι οὐδεμία ἀμφιβολία χωρεῖ εἰς τὸ γεγονός ὅτι ὅπως πάσαι αἱ δοκιμασίαι κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ μᾶς ἐπισκέπτονται, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ παρὼν ἔλεθος τῆς Ρωσσίας κατὰ παραχώρησιν Κυρίου ἐγένετο. Ὁ Ρασπούτιν τῆς Ρωσσίας, ὁ Σταβίσκυ τῆς Γαλλίας καὶ οἱ ποικιλώνυμοι ὁμότροποι καὶ ὁμόφρονες των οἱ ἀναπτύσσοντες τὰς καταστρεπτικὰς τῶν ἐνεργείας ἐν τοῖς παρασκηνοῖς τῶν λοιπῶν χωρῶν τοῦ κόσμου, ἰδοὺ οἱ μεγαλύτεροι καὶ ἐπικινδυνωδέστεροι ἐχθροὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἰδοὺ ἐναντίον τοῦ προέπου· νὰ κατεσθύνωνται αἱ ἐνεργεῖαι τῶν ὕμνις ἀρχῆς ἐχόντων δημοσιογράφων, τῶν ἐντίμων πολιτευτῶν, τῶν ἱεροκηρύκων καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡχομεν συνηθίσει εἰς τοὺς τελευταίους τοῦτους χρόνους νὰ ἐξακοντίζωμεν τοὺς κεραυνούς μας κατὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ. Τὸ θέμα τοῦτο ἔγινε κοινοτοπία, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ πάντες, πρωτόπειροι καὶ ἔμπειροι, μελετημένοι καὶ ἀμελέτητοι καταφεύγοντες ὁμιλοῦντες ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἢ τῶν σπηλῶν τοῦ τύπου ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι τὸ τέλος, ὁ καρπὸς τοῦ κακοῦ διὰ νὰ πατάξωμεν αὐτὸ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς βίβης ἀνασπάρωμεν ὀφείλωμεν νὰ ἐξετάσωμεν τὰ θαθεῖα αἰτία τοῦ κακοῦ καὶ αὐτὰ νὰ καυτηριάσωμεν καὶ ἀποκλύσωμεν. Τὰ αἰτία δὲ εἶναι οἱ διάφοροι Σταβίσκυ, τὰ δηλητηριώδη καρκινώματα τὰ ὑποσκάπτοντα τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἔθνη ἐξ αὐτῶν τῶν θεμελιῶν. Πόλεμος, λιπὼν, ἀμείλικτος κατ' αὐτῶν ὀπουδήποτε καὶ ἂν εὐρίσκονται ἐν ὀνόματι τοῦ τιμίου λαοῦ καὶ τῆς καλῆς νοσημένης κοινωνικῆς εὐημερείας.

Λονδίνον. Μάρτιος 1934

† Ο ΜΕΓ. ΑΡΧΙΜ ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἠλιθιότης.

Ἐπύρχουν λοιπὸν ἐν τῇ χώρᾳ μας τόσον ἡλίθιοι θεατρικοὶ «παράγοντες», ὥστε νὰ ὠθήσονται τὸ θράσος των μέχρι τῆς ἐπὶ σκηνῆς ἀναβιβάσεως «ἔργων» διακουφιδούτων τὴν θρησκείαν τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ, καθ' ἣν στιχηρῶν αὐτοὶ οἱ κομμουνιστικῶν φρονημάτων ῥῶσοι ἐργάζονται. Ἐπὶ τὰ ὄμματα αὐτῶν τῶν ἡγετῶν τοῦ ῥωσικοῦ κομμουνισμοῦ ὄχι μόνον θαρραλέως ἀποδοκιμάζον πάσαν παρομοίαν ἀπόπειραν τῶν ἀθέων μέγχοι καὶ διακοπῆς τῶν παραστάσεων, ἀλλὰ καὶ ξυλοκοποῦν τοὺς ἡθοποιοὺς ἐπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς; Τόσον παραγνωρίζουν τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα οἱ συγγραφεῖς τοιοῦτων θεατρικῶν ἐξαμβλωμάτων καὶ οἱ ἀναλαμβάνοντες νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ὄργανά των ἡθοποιοί, καὶ ἐν ἣ ἔτι περιπτώσει ἠθέληεν ἐποτεθῆ ὅτι κομμουνίζον κατ' ἐμυσθον ἐκ Μόσχας ἐντολήν; Μετὰ τὴν ἐκδιωξίαν των ὅμως ἐξ Ἰωαννίνων ἐπὶ τοῦ λαοῦ, τὸ κοινὸν ἀναμῆνει νὰ ἴδῃ τί θὰ πράξουν τὸ κράτος καὶ τὰ σωματεῖα τῶν θεατρικῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἡθοποιῶν.

Οικτροτάτη κατάστασις.

Βαθνιάτην μελαγχολίαν ἠσθάνθη καὶ πάλιν τὸ ἀναγνωστικὸν ἐφημερίδων τινῶν κοινόν, προκληθὲν ἐπὶ ἀναξίω τῆς ἀποστολῆς των δημοσιογράφων νὰ παρακολουθήσῃ ἐν ταῖς σιήλαις των τὰς ἀτελετήτους λεπτομερείας καὶ νὰ περιεργασθῇ τὰς τραγικὰς φωτογραφίας τῆς κατ' αὐτὰς ἐκτελέσεως ἐνὸς καταδίκου. Καὶ ἐξηγήθη μὲν ὁ σωφρονῶν τύπος κατὰ τοῦ ἀγρίου τοῦτον τρόπον τῆς ἐκμεταλλεῦσεως μιᾶς τραγικῆς περιπέτειας ἐνὸς ἀνθρώπου, κατὰ τῆς μεταβολῆς αὐτῆς εἰς πάνδημον παθολογικῆς περιεργείας δρᾶμα, ὡς καὶ κατὰ τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τοιοῦτων ἀνθρωποκτονιῶν χρησιμοποίησεως τῶν ἀνιδέων νεοσυλλέκτων ἐπὶ τῆς πολιτείας, ἐθιζούσης ὀβτω ἀνάκους πολιτίας πρὸς τὸ ἀνθρώπινον αἷμα, ἀλλ' ἐφ' ὅσον τὸ κράτος ἀρέσκειται νὰ ἐμφανίζεται ὡς μὴ ἐνδιαφερόμενον περὶ τῆς ἀνθρωπιστικῆς ἀγριότητος καὶ ὀρθοδοξίας τῶν πολιτῶν του, ὁ πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς πολιτισμὸς τῶν κληρονομῶν τοῦ ὠραιότερου τῶν πολιτισμῶν θὰ προδίδῃ μοναδικὴν ἀγριότητα ἐν τῇ χορείᾳ τῶν προηγμένων συγχρόνων λαῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τοιαύτας συνθήκας δὲν προσδοκᾶται βελτίωσις τῆς οἰκτρᾶς ταύτης καταστάσεως, καθ' ἐκάστην δὲ τοιαύτην τραγικὴν περίπτωσιν καὶ οἱ ἐκ τῶν δημοσιογράφων ἐκμεταλλεῖνται αὐτῶν δὲν θὰ λείψωσι, καὶ αἱ ἐκτελέσεις θὰ μεταβάλλωνται εἰς θεάματα διαφθορικὰ καὶ ἐξαγρωτικὰ τοῦ λαοῦ, ἢ καταργηθῆ, διὰ τοῦτον τὸν λόγον τοδλάχιστον, ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐν Ἑλλάδι, ἵνα διὰ τοῦ μέτρον τοῦτου ἀφαιρεθῆ μία ἀφορομὴ τῆς τοιαύτης ἐξαθλιώσεως, συγχρόνως δὲ κερδήσωμεν τὸν ἐπὶ ἀνωτέρω ἀνθρωπισμῷ ἔπαινον, ἔστω καὶ ἀναξίως.

*

Ἐν Γενεύῃ κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἦνοιξεν ἔκθεσις ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ἀντίροπον κατὰ τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπιδείξεων τῆς προπαγάνδας τῶν «Στρατευομένων Ἀθέων». Ἡ ἔκθεσις αὕτη εἶχε διοργανωθῆ ὑπὸ τριῶν κληρικῶν· τοῦ ὀρθοδόξου Λοντοζένσκη, τοῦ καθολικοῦ ἄββα Carlier

και του διαμαρτ. πάστορος Lefort, περιελάμβανε δε γνήσια έντυπα και φωτογραφίας αποκαλυπτικής της φύσεως και των διαστάσεων της αντίθετου σοβιετικής προπαγάνδας, κατά τας δλίγας δε πρώτας ημέρας είχαν επισκεφθή αὐτήν ὑπὲρ τὰ πεντασχιλία πρόσωπα. Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς ἐκθέσεως παρώργισε τοὺς ἐν Γενεύῃ ἐρυθροὺς μέχρι τοσοῦτου, ὥστε συνασπισθέντες ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ γνωστοῦ ἐν Γενεύῃ κομμουνιστοῦ Vincent εισηλάσαν εἰς αὐτήν, ἐξήγαγον περιστροφή και κατεπάτησαν εὐρεθὲν ἐκεῖ Εὐαγγέλιον ἀνακράζοντες «ζήτωσαν τὰ Σοβιέτ, εἰμεθα ἄθεοι». Καὶ ἐπενέβη μὲν, εἰ και μετ' ἐπιβραδύνσεως, ὁ πολιτάρχης τῆς Γενεύης και ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας, ἀλλ' ὅ,τι ἐξέπληξεν ἐν τῇ διαγωγῇ του ἦτο ὅτι οὐ μόνον δὲν ἐπιμώρησε τοὺς ταραξίας, ἀλλὰ και ἔκλεισε τὴν ἐκθεσιν, τὴν ὁποίαν οἱ διοργανωταὶ ἠγαγκάσθησαν διὰ τοῦτο νὰ μεταφέρωσιν εἰς Λαζάννην, και ἐκεῖθεν, ὡς φαίνεται, εἰς Γαλλίαν και Ἀγγλίαν. Ὁ θρησκευτικὸς τύπος ἐκπλήσσειται ὅτι τῆς ἐδρας τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἠγείται ἀνήρ τόσο ἀπροκαλύπτως συμπαθὴν πρὸς τοὺς ἄθεους, ὥσει μὴ ἦρκει—λέγουσιν—ὅτι οὐδέποτε ἀκούεται προσευχὴ ἐπικλητικὴ τῆς θείας εὐλογίας ἐπὶ τὸ ἔργον τῶν συνελθούσων της κατὰ τὰς συνεδρίας της...

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς τρεῖς συνεδρίας κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα. Ὡσαύτως συνήλθον τὸ Πρωτόδικον και τὸ Δευτεροβάθμιον Συνδικὸν Δικαστήριον.

— Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἰωαννίνων, θεατρικὴ παράστασις δοθεῖσα ἐκεῖ και διακομθῆσασα τὰ δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, προσέκαλεσε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι συγκροτήσαντες διαδήλωσιν, ἀπήτησαν παρὰ τῶν ἀρχῶν τὴν διακοπὴν τῶν παραστάσεων και τὴν ἀποκομπὴν τοῦ θιάσου. Ἐπίσης ἡ θρησκευτικὴ ἀδελφότης «Ἅγιος Κοσμάς» διεβίβασε παράκλησιν ὅπως ἀπαγορευθῇ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ἀναβίβασις ἐπὶ σκηνῆς παρομοίων ἔργων.

— Οἱ γερουσιασταὶ κ. κ. Π. Μπέμπης και Γ. Βηλαράς κατέθεσαν εἰς τὴν Γερουσίαν τὴν ἐξῆς ἐπερώτησιν: «Παρακαλεῖται ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Παιδείας και τῶν Θρησκευμάτων νὰ πληροφρήσῃ τὴν Γερουσίαν τίνα μέτρα σκέπτεται νὰ λάβῃ διὰ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ζητηματος τῆς μισθοδοσίας τῶν ἱερέων ἐν γένει και δὴ τῶν ἱερέων τῆς ὑπαίθρου, οἷτινες, παρὰ τὰς ὑψίστας ὑπηρεσίας πού προσέφεραν και προσφέρουν πρὸς τὸ ἔθνος και τὸ ἱερὸν ἀξίωμα τῶν, ὑποφέρουν δεινῶς και παροράται ἡ πράξις των ἀπὸ τὴν Πολιτείαν; Ὁ κ. ὑπουργὸς δέον νὰ μῆς πληροφρήσῃ ἐὰν πρόκειται νὰ λάβῃ ραγδαῖα και ριζικὰ μέτρα ὑπὲρ τῆς δεινοπαθούσης αὐτῆς τάξεως».

— Κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς και κατόπιν ἐγένετο ἐν Καλάμαις σπουδαία θρησκευτικὴ κίνησις. Οὕτω, τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐλειτούργησεν ὁ Σ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Πολύκαρπος ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς Ὑπαπαντῆς μετὰ πολλῶν ἱερέων και διακόνων, ὡμίλησε δὲ ἀπὸ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς και περὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Τὴν ἐσπέραν ὡμίλησαν ὁ μὲν Σεβ. Μητροπολίτης ἐν τῇ Λέσχη τῶν Ἐπιστημόνων ἐν μέσῳ πολλοῦ πλήθους περὶ τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, ὁ δὲ ἱεροκήρυξ κ. Κύριλλος Καρμπαλιώτης ἐν τῇ Λαϊκῇ Σχολῇ, ἅλλοι δὲ ἱερεῖς ἐν ἄλλοις ναοῖς. Ἐπίσης ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ και Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου ἡ Α. Σ. ὡμίλησε περὶ θρησκείας και ἐργασίας ἐν μέσῳ πολλοῦ πλήθους. Ἡ Α. Σ. μεταβάσασα εἰς τὴν πόλιν τῆς Μεσσηνίας ὡμίλησεν ἐν τῷ ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὡς και ἐν τῇ δημοτικῇ σχολῇ. Πρὸς δὲ ἀπέλυσεν μεστὴν διδασκαλίαν ἐγκύκλιον πρὸς τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς Μεσσηνίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναπτύσασαν τὰ τῆς σημερινῆς δυσαρέστου καταστάσεως προσκαλεῖ τὸν λαὸν εἰς μετάνοιαν και ἐπιστροφήν εἰς τὸν Θεόν.

— Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας σεβ. Μητροπολίτης Σιανίου και Σιατίστης κ. Διόδωρος

ἐποιήσατο τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ δύο θρησκευτικὰς διαλέξεις εἰς τὸν σύλλογον Κωνσταντινουπολιτῶν και εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Ἐπιπέδων.

— Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας κ. Δαμασκηνὸς ἀπέστειλεν εἰς τὴν Χρῆστ. Κοινωνικὴν Ἐνωσιν δρχ. 1500 ὑπὲρ τοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ TAKE

Τὸ Δ. Συμβούλιον κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 13ης Μαρτίου ἐ. ἔ. ἐχορήγησε συντάξεις ἀναπηρίας, γήρατος και λόγῳ πρόωρου θανάτου εἰς τοὺς κάτωθι μετόχους τοῦ Ταμείου ἀποκτήσαντας δικαίωμα συντάξεως ὡς και κληρονόμους ἀποβιωσάντων τοιούτων και ἔχοντων συμπληρώσει πρὸς τὸ θάνατον των πέντε ἐτῶν καταβολὰς. Αἰδ. Α. Ἀθανάσιον Κλειδῶνα τέως ἐφημέριον Ἀλτομυρῶν Ἱ. Μητροπόλεως Γυθείου ἐκ δραχμῶν 315 ἐπὶ μηνιαίους μισθοῦ ἐγγραφῆς 500 δραχμῶν και συμμετοχῆς εἰς τὸ Ταμεῖον 38 μηνῶν. Αἰδ. Σπύρον Γ. Φάραν τέως ἐφημέριον Παλαιοχωρίου Ἱερ. Μητροπόλεως Φωκίδος ἐκ δρχ. 216 κατὰ μῆνα ἐπὶ μηνιαίου μισθοῦ δρχ. 500 και συμμετοχῆς 3ῶ μηνῶν. Αἰδ. Νικόλαον Πάγκαλον τέως ἐφημέριον Μεσῶ—Λακωνία—Κρήτης ἐκ δρχ. 432 ἐπὶ μηνιαίου μισθοῦ 500 δρχ. και συμμετοχῆν 129 μηνῶν. Ἱεροπλάτην Γρηγόριον Βαληνδρῶν παθόντα ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐκ δραχμῶν 500 ἐπὶ μισθοῦ 3500 συμμετοχῆς 40 μηνῶν. Πρεσβυτέρων Ἀσῆμω χήραν Ἱερ. Χαράλαμπος Σακελλαροπούλου Τραγανῶ Ἱερ. Μητροπόλεως Πατρῶν ἐκ δραχμῶν 261 μηνιαίως ἤτοι ἴσην πρὸς τὰ 3)4 τῆς κανονικῆς συντάξεως ἐπὶ μηνιαίου μισθοῦ δρχ. 550 και συμμετοχῆν 60 μηνῶν. Πρεσβυτέρων Μαρουλῶ χήρα Ἱερ. Θεοδώρου Στελλάκη κατοικοῦ Λυρῶν Ἱερ. Μητροπόλεως Μονεμβασίας ἐκ δρχ. 425 ἐπὶ μηνιαίου μισθοῦ 1120 και συμμετοχῆν 163 μηνῶν. Πρεσβυτέρων Ἀναστασίαν χήραν Ἱερ. Ἀγγέλου Σορβανῆ κατοικοῦ Κοσινῶ—Ἠλείας ἐκ δρχ. 261 μηνιαίως ἐπὶ μηνιαίου μισθοῦ 500 και συμμετοχῆν 60 μηνῶν. Πρεσβυτέρων Μαρίας χήραν Ἱερ. Σάζοντος Δασκαλάκη κατοικοῦ Σκυτοῦντος Πεδιάδος Κρήτης ἐκ δρχ. 273 ἐπὶ μηνιαίου μισθοῦ 600 δρχ. και συμμετοχῆν 60 μηνῶν. Πρεσβυτέρων Ἀναστασίαν χήραν Ἱερῶς Παρθενίου Ἱερῶν κατοικοῦ Δραπετσῶνος Πειραιῶς ἐκ δρχ. 314 μηνιαίως ἐπὶ μηνιαίου μισθοῦ 1000 και συμμετοχῆν 89 μηνῶν. Πρεσβυτέρων χήραν Ἱερῶς Δημητρίου Κορδαντζῆ κατοικοῦ Θηβῶν ἐκ δρχ. 276 μηνιαίως ἐπὶ μισθοῦ 700 μηνῶν και συμμετοχῆς 68 μηνῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Τρεῖς ἐφημέριοι τῶν ἐλληνικῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς κοινοτήτων τοῦ Μπρόνξ, τῆς Φιλαδέλφειας και τοῦ Λόουελλ διὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα τιμωρηθέντες ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀθηναγόρα προέβησαν εἰς ἀναρμόστους κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἀρχῆς πράξεις δι' ὧν κατετάραξαν τὰς συνειδήσεις τῶν χριστιανῶν, ἐφ' ᾧ και ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως, εἰς γνώσιν τῆς ὁποίας δεόντως ἦλθον τὰ ἔκτροπα, διεβίβασε τηλεγραφικῶς πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς τὴν καθάρισιν τῶν δύο τελευταίων ἐκ τῶν ἐν λόγῳ κληρικῶν ἀρχιμ. Χριστοφῶρου Κοντογεώργου και πρεσβυτ. Πάνου Στάμου. Ἀμέσως ὁμως μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς καθαιρέσεως ἐγνώσθη ὅτι ὁ ἐφημέριος τῆς κοινοτήτος Λόουελλ ἐχειροτονήθη εἰς ἐπίσκοπον ὑπὸ δύο ἐν Ἀμερικῇ ἐπισκόπων, ἐνὸς σύρου και ἐνὸς ἀλβανοῦ, ἀγνώστων εἰς τὸ Οἶκον. Πατριαρχεῖον, μετέσχε δὲ τῆς τελετῆς τῆς χειροτονίας ταύτης και ὁ ἔτερος τῶν καθηρημένων. Τὸ πρᾶγμα γνωσθὲν ἐνεποίησεν ἀλγεῖν ἔντυπασιν εἰς τὸ ὀρθόδοξον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς πλήρωμα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις προϊστάμενος τῆς ρωσικῆς ἐκκλησ. ἀποστολῆς σεβ. ἀρχιεπίσκοπος Ἀναστάσιος μεταβίβασε εἰς Δαμασκὸν και Βηρυττὸν πρὸς ἐπίσκεψιν και εὐλογίαν τῶν ἐν Συρίᾳ ὀρθοδόξων ρωσικῶν κοινοτήτων ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἀγάπης ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας, μετ' οὗ ἐν μακρῷ ἐπισκέψαι ἀντήλλαξε σκέψεις ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν Λουγάνσκ ὁ σύγδεσμος τῶν ἄθρων διοργάνωσε πα-

ράστασιν θεατρικὴν «Ὁ ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας γάμος» πρὸς διακομώδησιν τοῦ εὐαγγελικοῦ θαύματος, ἀλλ' ἡ «πρῶτη» ἐφάνη τόσον ὑβριστικὴ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐκ τῶν σοβιετικῶν ἐργατῶν φανατικωτέρους, ὥστε ὑπὸ τὰ ἐπίμονα συριγμάτα τῶν ἐξοργισθέντων θεατῶν ἡ παράστασις διεκόπη. Οἱ ἄθεοι ἐπεχείρησαν τὴν ἐπανάληψιν αὐτῆς ἀφοῦ ἐξήλεγξαν αὐστηρῶς τοὺς εἰς τὸ θέατρον προσελθόντας. Ἀλλ' ἡ διαμαρτυρία ἐξεργάγη ὀρμητικωτέρα: οἱ ἠθοποιοὶ ἐξυλοκοπήθησαν ὑπὸ τοῦ κοινου ἄγριου ἐπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς, τὸ δ' «ἔργον» ἔνεκα τούτου ἀφηρέθη ἀπὸ τὸ «ρεπερτόριον» τοῦ θεάτρον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Σόφια Πανεπιστημίου ἐκδοραμόντες εἰς Βελιγράδιον ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ καθηγητοῦ αὐτῶν κ. Πάσιεφ ἐγένοντο δεκτοὶ μετὰ πολλῆς συμπαθείας ὑπὸ τῶν θεολόγων φοιτητῶν τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου, ὧν καὶ ἐλογίσθησαν ξένοι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Γιουγοσλαβίᾳ παραμονῆς. Οἱ βούλγαροι φοιτηταὶ ἐπισκέφθησαν καὶ τὸ Κάρλοβιτς, ὡς καὶ τὴν πόλιν Νόβισαδ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΣΘΟΝΙΑΣ

Ὁ τέως καθηγούμενος τῆς ἐν Ἐσθονίᾳ μεγάλης μονῆς Πετσέρσκις Θεοφίλ. ἐπίσκοπος Ἰωάννης διελθὼν διὰ Κάρλοβιτς κατηνθύνθη εἰς Κων/πολιν ὅπως ἐκθέσῃ εἰς τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον τὴν ἀντικανονικὴν, ὡς διαχωρίζεται, ἔξωσιν αὐτοῦ ἐκ τῆς ἡγουμενείας συνεπεῖα ἀποφάσεως τῆς «δὴθεν»—κατ' αὐτὸν—ἱεράς συνόδου τῆς ἐν Ἐσθονίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὡς αἰτίαν τῆς τοιαύτης αὐτοῦ παύσεως ὁ ἐν λόγῳ ἐπίσκοπος φέρει τὸν «σωβινισμόν» τῶν ἰθυόντων τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην κύκλων καὶ τὴν πρὸς τὸν «μοδερισμόν» τάσιν των, ἐνῶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος μονὴ ἐμφανίζεται ὡς προμαχὼν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῶν ὀρθοδόξων παραδόσεων. Ὁ Θεοφίλ. Ἰωάννης ἀφηγείται ὅτι ὑπὸ τῆς ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀποτελουμένης συνόδου ταύτης ἐξεδιόχθη βίβλ' ἐκ τῆς μονῆς καὶ ἐπαύθη ἐκ τῶν τάξεων τοῦ κλήρου τῆς ὀρθοδ. Ἐσθονικῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς κανόνας καὶ τὸν τόμον τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Τὸ ὁμοσπονδιακὸν συμβούλιον τῶν ἐκκλησιῶν διαμαρτυρήθη ἐπ' ἐσχάτων κατὰ τῆς τελευταίας παρατηρηθείσης ἀξήσεως τῶν ναυτικῶν πολεμικῶν ἐξοπλισμῶν. Ὁ θρησκευτικὸς τύπος προσπαθεῖ νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς ἀρθρογραφίας τοῦ λοιποῦ τύπου τεινούσης νὰ πείσῃ τὸ κοινὸν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀξήσεως τῶν ἐξοπλισμῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Χρυσόστομον Παπαδόπουλον Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Οἱ Νεομάρτυρες. *Ἐκδόσις δευτέρα, Ἀθῆναι, Τύποις «Φοῖνικος» 1934.—Ἐκ τοῦ ἐν τῷ τέλει τοῦ τεύχους τούτου παρατιθεμένου ὀνοματολογίου προκύπτει ὅτι ἐν αὐτῷ λόγος γίνεται περὶ 123 νεομαρτύρων, ὑποστάντων τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον κατὰ τοὺς στυγνοὺς χρόνους τῆς μακρᾶς ὑπὸ τοὺς τούρκους δουλοσύνης τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ Γένους. Εἶνε γνωστὸν εἰς τίνας βασάνους ὑπέβαλλον τοὺς ἀνοημένους τὸν ἐξισλαμισμὸν, ὅστις εἰς τοὺς παλαιότερους χριστιανούς προετίετο ὡς ὁ μόνος τρόπος ἀποφυγῆς τοῦ βεβαίου μαρτυριοῦ θανάτου. Οἱ ἐνταῦθα βιογραφούμενοι δὲν εἶνε βεβαίως τὰ μόνα θύματα τοῦ τουρκικοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς μισαλλοδοξίας, τῶν δὲ μὴ γνωσθέντων τὰ ὀνόματα, οἵτινες εἶνε πλείστοι, «ἐν βίβλῳ ζωῆς ἐγράφησαν», ὡς ἐν τῷ προλόγῳ του λέγει ὁ Μακαριώτατος σ. Ἀλλὰ καὶ τῶν ὀλίγων γνωστῶν νεομαρτύρων ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν ἀνήρτισε διακριβωμένην ἡ Α. Μ. ἐπὶ τῇ βάσει ἱστορικῶν μαρτυριῶν, «δύναται—ὡς ὁ αὐτὸς λέγει—νὰ παράσῃ ἀκριβῆ ὁμοσθη-ποτε εἰκόνα τοῦ μαρτυρίου, εἰς ὃ πάντες οἱ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν τουρκικῶν διαγμῶν ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀγωνισθέντες ὑπεβλήθησαν».

Ἐπὶ τὸν τίτλον «E k k l e s i a» μέλλει νὰ ἐκδοθῇ ἐν Gotha ὑπὸ τὴν ἐπιτοσίαν τοῦ Καθηγ. Friedrich Siegmund-Schultze κατὰ τεύχη εἰς 12 τόμους σπουδαῖον ἔργον, ἐν τῷ ὁποίῳ μέλλει νὰ παρασταθῇ ὅχι κυρίως ἡ

δογματικὴ διδασκαλία, ἀλλ' ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ θρησκευτικὴ ζωὴ τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ἐκκλησιῶν πρὸς πληροστέραν ἀμοιβαίαν γνωριμίαν καὶ εὐχερστέραν προσέγγισιν αὐτῶν. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο τόμους θέλει καταλάβει ἡ ἐξέτασις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὰς ἐπιμέρους τοπικὰς αὐτῆς διακλαδώσεις. Οὕτω, ἰδιαίτερος θὰ ἐξετασθῶσι τὰ Ὀρθόδοξα Ἑλληνικὰ Πατριαρχεῖα, τὰ Πατριαρχεῖα Σερβίας, Ῥουμανίας καὶ Ῥωσίας, αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι Ἑλλάδος, Κύπρου κ.ο.κ. Τοιοῦτο ἔργον, ἀπαραίτητον σήμερον ἀκριβῶς, ὅτε ἰδία προσπάθεια καταβάλλεται πρὸς προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι ἄξιον πάσης συστάσεως καὶ ὑποστηρίξεως, ἡ δὲ διεύθυνσις τοῦ ἐκδότου εἶνε: Leopold Klotz, Gotha

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κλητήριον Ἐπίκριμα.

Πρὸς τὸν Ἱερομ. Βασίλειον Μπουλοῦκον, ἀδελφὸν τῆς Ἱερ. Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

Καλεῖται ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῇ 27 Ἀπριλίου ἐν. ἔ. ἡμέρᾳ Παρασκευῇ καὶ ὥρα 9 π. μ. ὅπως δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος, δι' ἣν αἰτίαν ἀπελογήθης ἐνώπιον τοῦ ἐκτελούντος χρῆσιν ἀνακρίτου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανοῦ.

Προσπεδηλωμένῳ σοι ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου.

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Σπυρίδων Ἀλιβιζάτος.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

† Ἱ. Μητρόπολις Φωκίδος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν, ἐφημερίων κλπ. καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τῶν ἐφημερίων τῶν Κοινοτήτων, 1) Πυρᾶς, 2) Περιθεωτίσης, 3) Γκουμαίων, 4) Βάριαννης, 5) Πανόρου καὶ 6) Τριζωνίων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακρίρυσιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Ἀμύρῳ τῇ 8ῃ Φεβρουαρίου 1934. † Ὁ Φωκίδος Ἰωακείμ.

† Ἱ. Μητρόπολις Μυτιλήνης.

Προκηρύσσομεν ἐκλογὴν διὰ τὴν χρθεύουσαν θέσιν ἐφημερίου τῆς Κοινοτήτος Μχοῦς καὶ καλοῦμεν τοὺς κεκτημένους τὰ ἐκ τοῦ νόμου προσόντα ἵνα υποβάλωσι τὰ σχετικὰ ἔγγραφα μέχρι τῆς 24 Μαρτίου ἔ. ἔ. Ἐν Μυτιλήνῃ, τῇ 9 Μαρτίου 1934 † Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱεράς μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς μισθώσεως ὁ ἐλαιῶν μετὰ τῆς ἐκχερσωμένης ἐκτάσεως τοῦ κτήματος Κόνθι—Μπέλεσι τῆς ἱ. μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 163 ἔ. ἔ. διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς ἱ. μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Πόρῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 1ην Ἀπριλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων, δύναται νὰ λάβωσι οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οικείῳ Ὑπ/ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. † Ὁ Ὑδρας Προκόπιος.

Τύποις «Φοῖνικος», ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι